

Medens tallet for det sidste finansår svarer ret nøje til det overslag, der blev foretaget i begyndelsen af marts måned, og som blev offentliggjort i den økonomiske årsoversigt, er *udsigterne for indeværende år* allerede nu *forninget* med over 100 mill. kr. sammenlignet med det skøn, vi dengang regnede med. Denne forringelse er navnlig en følge af, at en række udgiftsbevillinger er sat op — først og fremmest lønudgifterne — og samtidig er der sket en mindre nedsættelse af formueskatten, medens indtægterne kun er forøget med provenuet af tekstiltolden.

Jeg har tidligere sagt og vil gerne gentage, at jeg nærer de største betænkeligheder ved den svækkelse af statsfinanserne, som således har fundet sted som følge af love og bevillinger, vi har vedtaget her i tinget i løbet af de sidste to måneder. Til nærmere begrundelse heraf skal jeg fremsætte nogle bemærkninger vedrørende den samlede økonomiske situation, idet den endelige vurdering af statsfinanserne i sidste instans må ske i lyset af den almindelige økonomiske udvikling her i landet.

En bedømmelse af tendenserne i den økonomiske udvikling er overordentlig vanskelig netop i øjeblikket, fordi stillingen endnu på mange punkter er præget af de ekstraordinære forhold, som har spillet ind de sidste måneder. Jeg tænker her dels på den strenge frostperiode i vinter, som lagde en dæmper på bygge- og anlægsvirksomheden og dermed også på omsætningen i erhvervene som helhed, dels på overenskomstsituationen og de deraf følgende standsninger i produktion og handel. De tal, vi har i dag for beskæftigelse og produktion, for udenrigshandel og valutabalance, er alle i større eller mindre grad præget af disse ekstraordinære forhold, og først når tingene igen er kommet i normal gænge, kan vi med større sikkerhed skønne, om udviklingstendensen har ændret sig på afgørende måde i forhold til den vurdering, der var lagt til grund for den økonomiske årsoversigt. Dette må jo være afgørende for, om vi kan nøjes med et overskud på 350 mill. kr. for indeværende finansår.“

Efter nærmere at have belyst den foreliggende situation gjorde finansministeren gældende, at vi snarest muligt burde søge overskuddet for det løbende finansår bragt op i hvert fald på det oprindelig budgetterede beløb af 350 mill. kr. Der måtte således i 1956—57 tilvejebringes *besparelser* eller øgede indtægter eller begge dele på ikke under 100 mill. kr., hvad ministeren også mente at turde sige at finansudvalget var enig med ham i.

„Det er på denne baggrund, der fra flere sider spørges om, hvorvidt vi har råd til at påbegynde en *folkepension*, som fra næste finansår vil betyde en merudgift på godt 100 mill. kr. Det er iøvrigt bemærkelsesværdigt, at dette spørgsmål også stilles fra den side, hvor man har ment, at staten fra og med næste år kunne undvære indtægter, der beløber sig til flere gange hundrede millioner kroner.

Lad mig hertil for det første svare, at ganske uafhængig af, om